

§. 2. Propisi veljajoči gledé obligacij enotnega državnega dolga (razglas finančnega ministerstva od 6. marcija 1869. l., drž. zak. št. 29) o vpolaganji obligacij za namene, o katerih govori §. 1., po tem o izkazu, da ta, kdor prosi za premenjo obligacij, ima pravico, z njimi razpolagati, uporabljajo se primeroma tudi na obligacije zlate rente.

§. 3. Od obligacij zlate rente, slovóčih na določna imena, izplačujejo se obresti na neštempljane pobotnice.

Gledé neodgovornosti državne uprave za pravost ali pristnost podpisov na pobotnicah, in o sredstvih, s katerimi se je prejemnikom obresti moči na to stran zavarovati, veljajo določila, obsežena v §. 4 razglosa od 6. marcija 1869. leta (drž. zak. št. 29). Na pobotnice se izplačuje pri blagajnici državnega dolga na Dunaji, vendar se sme to izplačevanje obresti tudi odkazati na c. kr. deželne glavne blagajnice, finančne deželne blagajnice in deželne izplačevalnice, po tem na c. k. davkovne urade (davkarije) kraljevin in dežel zastopanih v državnem zboru, po dotičnih za obligacije enotnega državnega dolga ustanovljenih naravnilih.

§. 4. Kuponi obligacij zlate rente izplačujejo se — poleg izplačevalnic, ki so povedane na njih — pri c. k. blagajnicah in uradih imenovanih v §. 3, vendar samo pod tistimi utesnili, pod katerimi smejo te blagajnice in ti uradi kupone enotnega državnega dolga izplačevati (§. 4 razglosa od 28. decembra 1868. leta, drž. zak. št. 158).

Književne stvari.

O nabiranju narodno-slovstvenega blaga.

Mnogo se zanimiva slovenska inteligencija za literarno in politično izobraženost. To je vse gorke hvale vredno. A zelo malo se pa brigajo naši srednji, čeravno nekoliko izobraženi stanovi, za nabiranje národnega blaga in za ohranjenje zgodovinskih spominkov, da bi se take reči pozabljivosti otele. Nekateri nimajo za to sposobne znanosti, drugi imajo premalo domovinske ljubezni, nekaterim pa se take reči celó otročarije zdijo. Koliko naših duhovnikov, učiteljev in dijakov, ki med ljudstvom na kmetih živé, bi se kaj lahko požurilo, da bi le vsak eno pesem, pravljico ali kako drugo narodno drobtino pobral in zapisal! Tako bi iz malega stvar prirastla velika, in skupina narodnega blaga bila bi tolika, da bi se nam tuji narodi čudili, kakošen zaklad narodne prosvete smo Slovenci zakopan imeli.

Da bi pa ne priganjal samo, naj bi naši rodoljubi zapisovali omenjeno stvarino, hočem jim tudi svetovati, kako najlože se naučijo take reči zapisovati, in kje in kedaj se največ in najlože kaj tacega izvé.

Najprej jim je potrebno, da spise o nabiranju narodnega blaga pazljivo prečitajo, kateri se nahajajo v stariših tečajih naših neprecenljivih „Novic“, v nekdanjem Janežičevem „Glasniku“ in v „Slovenski Bčeli“, in pa v Majarjevem „Slavjanu“; potlej bi še le vedeli, kako gre s takimi rečmi ravnati, kaj je zapisovanja vredno, kaj pa ne. Časopisi o tem sedaj čisto malo gradiva imajo. Ker „Matica slovenska“ si prizadeva za nabiro narodnega blaga, zato je pravi način tacega nabiranja gotovega prevdarka vreden.

Treba je, da se zapisavajo povsod tako, kakor narod govori, da se naznanjajo naglaski (akcenti) in druge posebnosti.

Potrebno je zato, da spisatelj omenjene stvarine obiskuje ženitve, botrine, godovnice, rednine itd.; tukaj bo zvedel mnogo pesmi in običajev, pa mora tudi sam znati se dobro narodno vèsti, peti pesmi, znati običaje, da

ga nimajo za neumneža; rešiti in nastavljati zagonetke (uganjke) itd. Narodne igre se morejo opazovati pri pastirjih na paši.

Ravno tako je tudi dobro, da se spisatelj pridruži k raznim kmetiškim delom, na pr., kedar proso ma-nejo, lan tarejo, praprot žanjejo, koruzo ropkajo, predejo itd. Tudi tukaj je neobhodno potreba spisatelju, da zna več pesmi na pamet peti, praviti pravljice itd. Spisatelj ne sme takih reči nikoli v pričo ljudi v nič devati ali zasmehovati. Največ vspeha gotovo doseže tak, ki je sam kmet ali pa rokodelc, samo da umeti mora, omenjeno stvarino zapisati. To vé pisatelj teh vrstic iz svoje lastne skušnje.

Prave stare narodne pesmi se začenjajo večidel s: „stoji, stoji beligrad“, — „ležaj, ležaj ravno polje“, — „sveti, sveti lunica“, — „stoji, stoji gartelc nov“ itd. Opomniti je pa, da se dobrih starih pesmi sedaj, ko umetno pesništvo prevladuje, malo dobi; one čedalje bolj ginejo, kakor tudi druga narodna stvarina. Največ se še nabere pravljic in pregovorov; treba je zato posebno opazovati govore starih ljudi, ki med nje radi vpletajo pregovore; take si spisatelj mora iz glave zapomniti, če mu ni mogoče, jih vpričo njih zapisati.

Dobro je pa tudi, če spisatelj, ki je dobro znan z občinstvom, povpraša, kdo kaj zna praviti pravlic (istorij), in ko ga izvé, da ga gre povprašat za-nje, pa včasih tacemu tudi kaj daruje.

V naši okolici so skoraj dobre navadne izginile. Ko bi jih ne bil otel pozabljivosti pred nekoliko leti pisatelj pričujočega članka, reči smem, da še tako vnet rodoljub bi jih ne bil nič več pozvedel.

G. Kr.

Zabavno berilo.

Angora.

Zgodovinski-romantičen obraz.

1.

(Dalje.)

„Nu, vojvoda“, — govoril je Jefrem dalje — „ti znaš to tako dobro, kakor znam jaz, ali tvoje srce, ki je od mladosti gorelo tvojemu pobratimu, upira se resnici, da je vojvoda Topličanin izneveril se našemu podvzetju.“

Kazančič je molčal, sklonil je glavo in svobodno začel korakati naprej.

„Ni več ta, ki je bil, predno se je sešel z njo v Drinopolji“ — pričel je Jefrem dalje — „ni skrbel nas zaman.“

Vojvoda si je obličje otrl z dlanjo, prikimal je z glavo in molčal.

„Potlej njegovega obraza nisem videl več jasnega“, — govoril je dalje Jefrem — „pa saj ga zdaj vidim le redko kedaj, gotovo se nas ogiblje, a kaj govorim, — nas, ogiblje se tudi tebe, svojega pobratima.“

„Že često se mi je zdelo to“ — pristavil je vojvoda zamolklo.

„Pazi“ — rekel je varno junak, vstavil se je in za ramo prejel vojvodo — „hudovesten volkodlak je to, ki razjeda njegovo srce. Omamila ga je bolezen ta Lazarjeva hči, ki se je narodila baš tisto nesrečno uro, katero Mara, nje sestra, Brankovičeva soproga —“

„Ha, sveti Sava!“ — vskriknil je vojvoda razgret — ko bi bili vohonje bili kde blizu, da bi bili slišali njegove dosto daleč sezajoče besede — „tako je to, a ne drugače!“ — potrdil je krepko, popolnoma preverjen — „zato je silil, da bi šli sè svojimi junaci vred v